د شیخ خالد راشد د توبې کیسه.

ددغه داستان (کیسې) په لوستل مو ژوند بدلیږي.

Ketabton.com

ژباړه: عبدالرحمٰن " ابراهیمي"

کال: ۱۳۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـيخ خـالد راشـد وايي: عمرمـې له ډېرشـو کلنـو څخـه نـه وو زيات شـوی، چـې د ميرمنـې مـې لـومړنی زوی پيـدا شـو، تـر اوسـه هغـه شـپه مـې لا تـر اوسـه پـورې پـه ياد ده، چـې د شـپې تـر اخري حصـې پـورې مـې له ملګـروسره مـې پـه هوټـل کـې وم هوټـل له ميلمنـو څخـه ډک و. پـه بېهـوده، لهـو لعب،.غيبـت حـرام او دې تـه ورتـه حرامـو کارونـو مسـخرو؛ زه هغـه څـوك وم چـې ډېـر وخـت بـه مـې دا خـلك خنـدول او دوی بـه خنديـدل هغـه شـپه مـې لا پـه ياد ده، چـې دوی مـې ډېـر زيات وخنـدول. د خلکـو پـه خنـدولو کـې مـا يـوه عجيبـه څانګېرنـه درلـودله حـتٰی کـولای مـې شـوی چـې غـږ مـې د هغـه چا پـه څېر کـړم پـه کوچـا پـورې بـه مـې چـې ملنـډې او مسـخرې ووهلـې. هـو ريښـتيا له مـا پـه دغـه، هغـه او هغـوی (ټولـو) پـورې خنـدل او ملنـډې مـې پـرې وهلـې حـتٰی تـر دې چـې خپلـوان او دوسـتان مـې را څخـه ارامـه نـه وو ځينـو خلکـو بـه له ماڅخـه لـرې والی غـوره ګڼلـو له مـا څخه به لرې ګرځېدل تر څو زما له ژبې څخه په امن کې وي.

هغـه شـپه مـې لا پـه ياد ده چـې پـه يـو ړانـده سـړي مـې رشخنـد او ملنـډې وهلـې: هغـه پـه بازار کـې خـيرات غوښـتلو ګـدايي يـې کـوله تـر ټولـو ناوړه خـو دا وه چـې هغـه تـه مـې پښـه کيښـودله او سر پـه تنـدي پرځمکـه را پـرې وتـو او ولويدو.پـه دې نـه پوهېدولو چې څه وه وايي په دې وخت کې زما خندا په ټول بازار کې انګازې خورې کړې.

د تـير پـه شـان کورتـه ناوختـه لاړم : مـيرمن مـې پـه پـه ډېـر سخـت ناوړه او دردونـکي حـال کـې وليـده، چـې زمـا انتظـار يـې کاوه پـه لړزيـدلي او غريـو نيـولي غـږ يـې راتـه وويـل راشـده! چېرتـه وې!؟پـه منلـډو او رشخنـدی سره مـې وويـل، چـې د مـريخ پـه کره کـې وم..... د تل په شان له ملګرو سره مې...!

له ورايـه ښـکاريده چـې ډېـر ناوړه او سخـت درد لـري. پـه داسـې حـال کـې چـې له سـترګو يـې اوښـکې روانـې وې او پـه سـتوني نيـولي غـږ يـې وويـل راشـده! زه سخـت درد لـرم داسـې معلـوميږي، چـې زمـا ده زوکـړې/ زيـږون وخـت دی اوهغـه دنيـا تـه پـه راتلو دی.

پـر مـخ يـې ترمـې اوښـکې راغلـې؛ داسـې مـې و انګـيرله، چـې د ميرمنـې پـه حـق کـې مـې بـې غـورې اوظـلم کـړی پـه کار وه چـې ميلمستياوې مې کمې کړې واې په ځانګړې توګه په نهمه مياشت کې او هغې ته مې پاملرنه کړې وای.

پـه ډېـرې چټکـی سره مـې هغـه تـر زيږنتـون پـورې ورسـوله د زيـون واټ (خـونې) تـه يـې ننـه ايسـتله چـې له دردونـو او سـتونزو سره لاس او ګريـوان وه پـه بيـړې او بـې صـبری يـې د زيـږون پـه انتظـار وم، زيـږون يـې ډېـر سخـت وو ډېـر انتظـار مـې وکـړ او نـور سـتړی شـوم د ګرځنـده لرغږي/ ټيليفـون شمېـره مـې پـه زيږنتـون کـې دوی تـه پرېښـودله تـر څـو ماتـه زيـری را کـړي او کـور تـه لاړم. يـو سـاعت وروسـته يـې راتـه زنـګ وکـړ او ماتـه يـې د سـالم د پيـدا کېـدو زيـری را کـړ پـه څټکـی مـې تـر زېږنتـون پـورې ځـان ورسـاوه د لومړنيـو کسـانو پـه ليـدو مـې له هغـوی نـه د هغـې د خـونې پوښـتنه وکـړه دوی له ماڅخـه غوښـتنه وکـړه چـې له هغـې ډاکټـرې سره وګـورم کـومې چـې زمـا د ميرمنـې د سمبـاله ولـو او درملنـې مسـؤليت پـر غـاړه وه پـه قهـر جنـه لهجـه مـې پـرې غږ وکړ ډاکټره څوك ده؟ مهمه دا وه چې سالم وګورم.

د ډاکټـرې خـونې تـه لاړم! ډاکټـرې د سـالم د معيوبيـت او د اللهﷻ د رضـاء او قضـاء پـه اړه له مـاسره خـبرې وکـړې! او وروسـته يـې وويـل: ستاسـې د زوی پـه سـترګو کـې لـوی عيـب دی کيـدای شي چـې ړونـد وي سر مـې پـه خپـل ګريـوان کـې ښـکته کـړ له سـترګو مـې اوښـکې لاړې (هغـه ړونـد خـيرات غوښـونکی مـې سـترګو تـه ودريـدو پـه کـوم مـې چـې بازار کـې رشخنـد وهـلی و او پرځمکه راوغورځيدو او خلکو پرې خندل)

سـبحان الله هغـه متـل دی چـې وايـې څـه چـې کـرې هغـه بـه ريبـې: يـوه شـېبه ګنګـی شـوم پـه دې نـه پوهيـدم چـې څـه وه وايم وروسـته مـې مـيرمن او زوی را ياد کـړل له ډاکټـرې څخـه مـې د هغـې د مهربانـی او زړه سـوي پـه خـاطر له هغـې مننـه وکـړه. او لاړم تـر څـو مـې مـيرمن وګـورم.ميرمن مـې زمـا پـه شـان پريشـانه او خپـه نـه وه! هغـې د اللهﷻ پـه قضـاء ايـمان درلـودو هغـه خوښـمنه او راضي وه. ډېـر وخـت بـه يـې ماتـه نصـحت کولـو ،چې پـه خلکـو بانـدې له مسخـرو، ملنـډو اسـتهزاء څخـه لاس پـه سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شه او له دې کارونو څخه تېر شه تل به یې راته ویل، چې د نور خلکو غیبت مه کوه.له زېړنتون څخه را ووتلو **سالم** مو له ځان سره راواخیست او کورته راغلو. په حقیقت کې مې هغه ته ډېره پاملرنه نه کوله هغه مې په کور کې نه لیدو هېڅ مې دا خیال نه وو، چې هغه دې په کور کې وي فکر مې کولو چې په کور کې نشته ډېر زیات به یې ژړل کله به یې چې ډېر ژړل د خوب لپاره به بلې خونې ته ترې و ښتیدم، خو میرمنې به مې هغه ته ډېره پاملرنه کوله اوهغه ورته ډېر ګران وو ډېره مینه یې ورسره کوله، خو زما به ترې بد نه راتلل مګر نه شو مې کولای، چې له هغه سره دې مینه وکړم!!!

سالم را لوی شو په سینه یې ښوویدل او حرکت کول تګ راتګ پیل کړ عمر به یې یو کالن کیدو ته نږدې وو چې په لاره د تللو هڅه یې کوله، خو پوه شوم چې هغه په پښو هم فلج دی له مخکیني حالت څخه دا نوره هم ماته ستونزمنه شوه.

له **سالم** څخه وروسته د میرمنې مې عمر او خالد په نومونو دوه نورا زامن هم وزیږیدل. کلونه تیر شول سالم را لوی شو، وروڼه یې هم لوی شول. نه مې خوښېدل چې کور دې کېنم همېشه به مې له ملګرو سره وم په حقیقت کې زه د دوی دلاس لانځکه (ګودي) وم.میرمن مې ناهیلې نه وه همیشه به یې الله ﷻ ته زما د هدایت غوښتلو دعاء کوله او زما پر احمقانه کړنو به نه غصه کیدله، خو هغه به په دې ډېره ناهیلې او خفه وه، چې مابه سالم ته کومه ځانګړې پاملرنه نه کوله او پاتې دوو وروڼو ته به مې یې ډېر ارزښت ور کولو سالم را لوی شو، خو له هغه سره زما کینه نوره هم زیاته شوه، هو کله مې چې میرمنې وغوښتل هغه په یوه لرې پاتې مدرسه کې داخل کړي او نوم لیکنه یې وکړي هېڅ کوم ډول غبرګون مې ونه ښود هېڅ کله مې هم د تیرو کالونو په اړه دا حس ونه کړ، چې بده ورځ مې وه. کار کول، خوراک، میلمستیاوې، بیده کیدل اوخوب وو.

د جمعې په ورځ د غرمې په یوولس بجو له خوبه را پاڅیدم، همیشه به دا وخت له خوبه پاڅېدل ماته وختي وو، یو ځای یوې میلې ته دعوت شوی وم کالي مې پرتن کړل عطر مې ووهل غوښتل مې له کوره ووځوم له کور څخه په تیردو د سالم پرلیدولو ودریدم سخت یې ژړل! دا لومړنی ځل وو چې د کور په شاوخواکې مې سالم ته پاملرنه وکړه د ماشومتوب له وخته یې چې ژړل لس کاله تیر شوي وو چې هغه ته مې هېڅ پاملرنه نه وه کړې هڅه مې وکړه چې په یوه بهانه او بې خبرۍ ځان ناخبره کړم خو ومې نشو کولای د ژړا غږ مې یې اوریدلو، مور ته یې چیغې وهلې او زه په خونه کې وم د هغه لوري ته وروګرځیدم او وروسته هغه ته ورنږدې شوم پوښتنه مې تر وکړه سالمه! ولې ژاړې؟!!!!

کله یې چې زما غږ واوریدو ژړا یې ودریده او غلی شو خو کله یې چې دا احساس وکړ زه یې په څنګ کې یم په کوچنیو لاسونو یې په خپل شاوخوا کې وګرځیدو. څه شوي دي؟ څه شی ګورې؟ پوه شوم چې هڅه یې کوله له ما څخه لرې شي داسې لکه غواړي چې ووایي اوس دې حس کړم دا لس کاله چې تیرشول چېرته وې؟ په هغه پسې ځارو شوم خونې ته دننه شو لومړی یې نه غوښتل، چې د ژړا علت یې راته ووایي هڅه مې وکړه چې هغه غلی یې کړم او ارامه شي تر څو یې د خپلې ژړا علت راته وویلو او ما ورته غوږ نیولی وو او لړزیدم.

پوهیږئ د ژړا علت یې څه وو؟ ورور یې عمر! چې معمولاً به یې هغه جومات ته بیولو، نن ورځ یې جومات ته د بیولو لپاره په هغه ناوخته کړې وه ځکه د جمعې د لمانځه وخت وو او هغه دې ته خپه وو چې په لومړي صف کې به ځای پیدا نه کړي عمر ته یې غږ وکړ مور ته یې غږ وکړ خو د چا ځواب یې وانه وریدو.له دواړو ړندو سترګو نه یې اوښکې روانې وې نه شو مې کولای چې ورته وګورم او نورې خبرې یې واورم په خوله مې ورته لاس کېښود او ورته مې وویل اې سالمه د همدې لپاره دې ژړل؟؟!!

ویې ویل: هو!!!

ملګري مې هیر کړل، میله مې هیره کړه او ومې ویل سالمه مه خپه کیږه ایا پوهیږې چې نن دې څوك مسجد ته بیایي؟

وېي ویل: عمر خو هغه همېشه ناوخته کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل: نه! بلکې زه به دې بیایم.!!!

سالم هك په پك او حیران شو باور یې ونه کړ داسې یې وانګیرله چې زه په هغه باندې ملنډې وهم اوښکې یې له سترګو روانې شوې او بیایې په ژړا پیل وکړ په لاسونو مې یې اوښکې پاکې کړې لاس مې یې ونیولو غوښتل مې هغه په موټر کې کېنوم ویې نه منله او ویې ویل جومات نږدې دی غواړم تر جوماته پورې په پښو لاړ شم تر څو یې ثواب ډېر شي په الله ﷻ قسم چې داسې یې وویل.

نه مې په یادیږي چې اخري ځل مې څه وخت وو چې جومات ته تللی وم خو دا مې لومړنی ځل ووچې د پښیمانی احساس کوم او په هغه څه باندې پښیماني کوم چې لس کال وړاندې مې په کې غفلت کړی وو. جومات له لمونځ کوونکو څخه ډک ؤ تر دې پورې چې په لومړي صف کې مې سالم ته ځای پیدا کړ دواړه د جمعې خطبې ته غوږ وو او زما په څنګ کې یې لمونځ وکړ په حقیقت کې ما د هغه په څنګ کې لمونځ وکړ.

وروسته له لمانځه څخه سالم له ما څخه قران کریم وغوښت تعجب شوم چې څرنګ هغه قران کریم وايي په داسې حال کې چې هغه په دواړو سترګو ړوند دی غوښتل مې د هغه دغه غوښتنه هسې بې ځایه وګڼم او ترې تیر شم او پاملرنه ورته ونه کړم خو ما له ده سره د نرمۍ اوعاجزۍ سلوک کول د همدې سبب په خاطر مې د هغه احساستو او ولولو ته د صدمې او ضربې رسدلو څخه ویره لرله.

قران کریم مې هغه ته ورکړ او له ما څخه یې غوښتنه وکړه چې سورة الکهف ورته پیدا کړم کله به مې د قران کریم ورقې اړوې را اړوې او کله به مې د قران کریم د سورتونو لیکلړ (فهرست) کتلو تر څو هغه پیدا کړم.

قران کریم یې له ماڅخه واخیست او خپلې مخې ته یې کېښود او په لوستلو یې پیل وکړ په داسې حال کې چې دواړه سترګې یې بسته وې یا الله په ریښتیا چې هغه ټول سورة الکهف له یادو وویلو.و شرمیدم قران کریم مې را واخیست هغه وخت مې ټول وجود په لړزه وو قرئت مې وکړ او له الله ﷻ څخه مې مرسته وغوښتله چې ماته ببښنه وکړي او ماته نیغه لاره وښايي ومې نو شو کولای چې ځان کنټرول کړم د ماشومانو په شان مې په ژړا پیل وکړ ژړل مې خلکو په هم د سنت لمانځه په اداء کولو بوخت وو زه له دوی څخه شرمیدلم هڅه مې کوله چې خپله ژړامې ودروم، خو ژړا مې په هق او زاریو بدله شوه.

یوازې د یوه شي احساس مې کولو د کوچنیو لاسونو چې زما پرمخ به راکیښل کیدل او زما اوښکې یې پاکولې سالم وو د سالم کوچني لاسونه وو هغه مې په سینه پورې ټینګ ونیولو او هغه ته مې وکتل او له ځان سره مې وویل ته نه یې ړوند بلکې زه ړوند یم کله چې مړ شم د جهنم اور ته به اچول کیږم.

کله چې بیرته کورته راغلم میرمن مې ډېره ناقراره وه او په سالم پسې خفه وه، خو چې پوه شوه زه له سالم سره د جمعې لمانځه لپاره جومات ته تللی وم، نو اندیښنې، خفګان او ناقرارۍ یې د خوشحالۍ په اوښکو بدلې شوې.

له هغې ورځې ورسته مې په جومات کې لمونځ په جمعې نه دی پرې ایښی بد او خراب ملګري مې پرېښودل او زما لپاره تر ټولو غوره ملګري هغه کسان شول، چې په جومات کې مې پیدا کړل له هغوی سره مې د ایمان خوند وڅکلو ډېر څه مې ورنه زده کړل چې دنیا له هغو څخه غافل کړی وم د ذکر او وترو لمونځونو حلقې مې پرې نښودې په یوه میاشت کې مې څوځلې قران کریم ختم کړ ژبه مې دالله ﷻ په ذکر باندې لمده شوه شاید الله ﷻ به ماته د خلکو غیب کول په هغوی باندې ملنډې وهل را ښنلې وي داسې مې و انګیرله چې له کورنۍ سره مې ډېر نږدې شوی یم د میرمنې په سترګو کې به چې زما په اړه اندیښنې او خواخوږۍ ښکارېدې هغه ورکې شوې. د سالم زوی له مخ نه مې چې کومې خندا ګانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکـې شـوې وې بیرتـه راغلـې هـر چاپـه چـې سـالم ولیـد فکـر یـې کاوه چـې هغـه د ټـولې نـړۍ پادشـاه دی او هـر څـه د هغـه دي د اللهﷻ ډېر شکر کوونکی شوم.

یـوه ورځ داسـې وه چـې زمـا خپـل صـالح ملګـري یـوې لـرې سـیمې تـه د دعـوت لپـاره لاړشي له هغـوی سره د تللـو لپـاره زړه نازړه (دوه زړی) وم اسختـاره مـې وکـړه له میرمنـې سره مـې پـرې مشـهوره وکـړه ګـمان مـې کولـو او ددې پـه انتظـار وم چـې ماتـه به د تګ اجازه نه را کوي او مخالفه به وي، خو برعکس ددې شو.

ډېره خوشحاله شوه بلکې زه یې دې ته وهڅولم ځکه مځکې به یې زه لیدم د هغې له مشهورې به زه فسق او فجوراتو ته تلم.

سـالم تـه مـې مـخ ور واړو او هغـه تـه مـې وویـل چـې زه پـه مسـافرت بانـدې ځم پـه کوچنیـو متـو یـې ټینګـه غیـږه را کـړه او له مـاسره یې الله پاماني وکړه.

درې نیمې میاشـتې له کـور څخـه لـرې وم پـه دغـه مـده کـې بـه مـې چـې هـر ډول فرصـت یا وخـت پیـدا کـړ کورتـه بـه مـې زنـګ کولـو د بچیـانو احـوال بـه مـې تـرې اخیسـتلو؛ ډېـر راتـه یادېـدل آآآه څـومره ډېـر مـې سـالم یادېـدو تمـه مـې لـرله چـې غـږ یـې واورم هغـه یـوازنی څـوك وو چـې مسـافر شـوی وم له مـاسره یـې خـبرې نـه وې کـړې کلـه بـه مـې چـې زنـګ وکـړ هغـه بـه یا پـه مدرسـه کې وو یا به په جومات کې.

هـر ځلـې بـه مـې له میرمنـې سره پـه دې اړه خـبرې کـولې چـې خفـه شـوی یم در پسـې یادیـږې راتـه خنـدل بـه یـې او ډېـره بـه خوشحـالې ده تـر دې چـې پـه اخـر ځـل مـې هغـې تـه زنـګ وکـړ د کـومې خنـدا پـه انتظـار چـې وم وامـې نـه وریـده او غـږ یـې بدل شوی وو.

هغې ته مې وویل زما سلام سالم ته وایه ویې وویل إن شآءالله او وروسته بیا غلې شوه.

بلاخـره کورتـه راغـلم در وازه مـې وټکـوله تـر څـو سـالم راتـه در وازه خلاصـه کـړې؛ خـو ناڅـاپي مـې خـالد زوی چـې عمـر بـه یـې له څلـورو کالونـو څخـه نـه وو زیات شـوی ولیـدو هغـه مـې پـه غیـږه کـې ټینـګ ونیـو پـه داسـې حـال کـې چـې چیغـې او سـورې یـې وهلې بابا! بابا! بابا! نه پوهېدم ولې یې نفس بند شو کله چې کورته د ننه شوم.

له اللهﷻ څخه په شیطان رټل شوي پناه غواړم...

د میرمنـې طـرف تـه مـې لاړم دمـخ رنـګ یـې الـوتی وو ځـان یـې خوشحـاله ولـو لـږه شـېبه مـې صـبر وکـړ وروسـته مـې له هغـې څخه پوښتنه وکړه په تاسې څه شوي دي؟ ویې ویل څه نه! ناڅاپي مې سالم ذهن ته راغی ومې ویل سالم چېرته دی؟

سر یې ښکته ځوړند شو هېڅ غږ یې ونه کړ ځواب یې را نه کړ پر اننګو یې ګرمې اوښکې راغلې.

چیغه مې کړه سالم! سالم چېرته؟

پـه دې وخـت کـې مـې یـوازې دخـالد غـږ تـر غـوږو شـو چـې وویـې ویـل بابا! مـړ شـوو. میرمنـې نشـو کـولای چـې ځـان کنټـرول کړې ځکه ژړل یې نږدې وه چې پر ځمکه ولوېږي له خونې څخه بهر شوم.

وروسـته بیـا پـه دې پـوه شـوم چـې زمـا له راتـګ څخـه دوه اونـۍ مخکـې پـه سـالم سخـت تبـه راغلـې وه میرمنـې مـې هغـه روغتـون ته بیولی و، خو تبه یې نور هم پسې زیاته شوې وه تر دې چې له کالبود (جسد) څخه یې روح جدا شوی وو.

کله چې ځمکه درباندې تنګه شي چېرته ځې؟

او کله دې چې زړه تتګ شي څه باید وکړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيغـې کـړه يا الله..... او کلـه دې چـې زور خـتم شي او تـولې لاړې وتـړل شي، تمـې او هيلـې پـاى تـه ورسـيږي او هـر بنـد خـيږي شي غـبږ وکــړه يا الله ! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله لا إله الا أنــت الله رب السـمـوات السـبع ورب العـرش العظـيم. له پخوانيـو خلکـو څخـه يـو کـس، چـې پـه سـترګو ړونـد، پـه پښـو او لاسـونو شـل، د سر او پوسـتکي پـه يـو ډول ناروغي(چې د بخار سبب ګرځي) هم اخته و داسې به يې ويل:

(الحمدُ للهِ الذي عافَانِي مِمَّا ابْتلاكَ به ، و فَضَّلَنِي على كَثيرٍ مِمَّنْ خلق تفضِيلًا ، لَمْ يُصِبْهُ ذلكَ البلاءُ)

الراوي : أبو هريرة | المحدث : السيوطي | المصدر : الجامع الصغيرالصفحة أو الرقم: 8667 | خلاصة حكم المحدث : حسن

ژباړه: د الله ﷻ ډېـر شـکر او حمدونـه دي چـې زه يـې د ډېـرو هغـه مصـيبتونو څخـه ژغـورلى يم او له هغـو څخـه يـې محفـوظ کـړى يم، چـې نـور پـرې مبـتلا دي او مـا تـه يـې پـه هغـوى غـوره والى را کـړى چـې پـه هغـې بـلاء بانـدې زه نـه يم اختـه شوى.

يـو کـس يـې تـر څنـګ تـير شـو او ورتـه يـې وويـل تـه له کـوم کـوم شي نـه الله ﷻ مصـئون کـړى يـې؟ ړونـد پـه بـد حـال، چټـل سپوږى سپوږى او فلج يې نو ته الله ﷻ له کوم کوم شي نه مصئون ژغورلى يې؟

ويــې ويـل: سـتا پـه حـال دې افسـوس وي اې سـړيه ! ماتـه يـې پـه ذکـر لمـده ژبـه شـکرګزاره زړه او پـر مصـيبوبتونو صـبر لـرونکى تن او جسم را کړى.

اللهُمَّ مَا أَصْبحَ بِي مِنْ نِعْمَةٍ أَوْ بِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ، فَمِنْكَ وَحْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، فَلَكَ الْحَمْدُ وَلَكَ الشُّكْرُ.

ژباړه: يا الله ﷻ تا چـې نـن سـبا پرمـا او سـتا پـه بـل هـر مخلـوق خـپله لورينـه ولـوروله دا يـوازې سـتا پيرزوينـه ده تـه يـو يـې او شريك نه لرې تاته ټولې ستاينې او شکرانې دي.﴿وَمَن يَعْشُ عَن ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقَيِّضْ شَيطانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ﴾

سُوْرَةُ الزّخرُف : ٣٦

څـوك چـې د الـرحمان (الله ﷻ) له ذکـر څخـه ځـان پـه غفلـت کښـې اچـوي، مـوږ پـر هغـه بانـدې يـو شـيطان مسـلطوو او هغـه يې ملګرى کيږي.

مسـلمانه ځوانـه د دغـې کيسـې پـه اوريـدلو او لوسـتلو څـه إحسـاس کـوې؟ نـه شـې کـولاى نـور له ګنـاهو نـوسره مخـه بنـه وکـړې او ګناه ته (نه) وه وايې؟

ومن الله التوفيق **ابراهيمي**

شوال ١٤ سنه ١٤٤١

جدة، المملكة السعودية العربية

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library